

Sinde, at det ikke skulde vanskeliggjøre, for ikke at sige reent ubsthyde, en Reform, som man selv erkjender for hensigtsmæssig og nyttig, ved at fastholde et Forslag som det omhandlede, med Hensyn til hvilket den ærede Minister meente, at jeg skulde have udtalt den Opfattelse, at det ikke absolut er vigtigt, saa kan jeg dog ikke Andet end dertil knytte den Bemærkning, at det i Sandhed vilde forekomme mig at være høist besynderligt, om den Bestemmelse, som paa dette Punkt er bragt ind i Lovforslaget, virkelig kunde have en saa skæbnesvanger Følge som den, hvortil den ærede Minister hentydede som en Mulighed. Jeg maa gjentagende gjøre opmærksom paa, at de Forandringer, som Lovforslaget er undergaaet i dette Thing, maae siges at være saa eller i alt Fald af særdeles ringe Omfang og Betydning. Alle de Forandringer, der ere ffete, — og deres Tal er ikke stort, naar henføres til Lovforslagets Omfang, — ere af den Bestaffenhed, at Ministeren enten har erklæret dem for Forbedringer eller i alt Fald har erkjendt, at de vare saadanne, at han ikke kunde finde Anledning til at modsette sig dem. Det er altsaa kun paa dette eneste Punkt, at der er foretaget en Forandring, som ikke vinder hans Bifald. Men naar Sagen forholder sig saaledes, saa maa jeg gjentage, at det virkelig skulde undre mig, om den ærede Minister for denne ringe Uoverensstemmelses Skyld vilde reise en Uoverensstemmelse mellem Regjeringen og i alt Fald den ene Deel af Lovgivningsmagten, hvilket det vilde blive, naar han vilde medvirke til, at Loven ikke kom ud, en Lov, hvis Nytte og Hensigtsmæssighed saavel Regjeringen som Repræsentationen ere enige om. Det skulde saameget mere undre mig, som det er ganske rigtigt, at den Forandring, her er Spørgsmaal om, er, som det ogsaa af mig er erkjendt, i en vis Forstand af ringe Betydning. Naar jeg har sagt, at den er af ringe Betydning, saa maa dette imidlertid ikke forstaaes saaledes, at jeg derved skulde have erkjendt, at der ikke er Grund for Thinget eller Udvalget til at fastholde det Standpunkt, der blev indtaget ved 2den Behandling. Jeg har udtalt, at det vil være af ringe Betydning for Staten og Amtskommunen; jeg har udtalt, at den Forøgelse i Byrden for Staten og Amtskommunen, som

vil være en Følge af det Forslag, der blev vedtaget ved 2den Behandling, vilde være for Intet at regne for Staten og Amtskommunen; men deraf følger ikke, at det ikke skulde have Betydning for de private Lodsseiere, hvis Lærv man her har for Die, at man fastholder denne Forandring. Hvad der er af ringe Betydning for Staten og Amtskommunen, kan være af meget stor Betydning for de enkelte, isørveien haardt trykkede private Lodsseiere, og for deres Vedkommende har Sagen virkelig Betydning. Jeg kan ikke Andet end gjentage, hvad jeg fremsørte ved 2den Behandling, at naar Sagen staaer saaledes, at man ved ubetydelige Offre, det være sig af Penge eller af, hvad man idetmindste theoretisk anseer for det Rette, kan opnaae at faae en fuldstændig Sammenslutning om Loven og at sprede den Utilfredsshed, som maaskee ellers kan besyngtes at ville vise sig paa enkelte Steder, skal man gjøre det. Den ærede Minister gjentog vel idag — og dette kan jeg fuldtvel forstaae —, at for ham dreiede det sig ikke om Pengene, men om Principet. Jeg erkjender, at det Princip, den ærede Minister hævdede, i og for sig er rigtigt; det er ganske rimeligt, at, efterhaanden som man lægger større Myndighed i Kommunens Haand, lægger Ledelsen af visse Arbejder i dens Haand, bør Kommunen ogsaa blive mere og mere interesseret i Forholdet, men det er ikke Kommunens Lærv, vi her tale for, men de private Lodsseieres, og disse faae ikke større Deel i Ledelsen eller større Myndighed. Nei, de private Lodsseiere, som hidtil vare frie for at udrede særlige Bidrag i dette Forhold, paalægger man en Byrde, og det er den, det forekommer mig, at det er rigtigt at tage særligt Hensyn til for at lette dem Byrden noget. Det forholder sig rigtigt, at idet man lægger denne nye Byrde paa Lodsseierne, formindsker man Byrden noget for Kommunen, men det har ikke været Udvalget magtpaaliggende at formindste denne Byrde for Kommunen. Jeg har udtalt ved 2den Behandling, at hvis det var muligt at lette de private Lodsseiere Byrden, om det ogsaa vilde føre til nogen Forøgelse for Kommunen, kunde vi efter vort Standpunkt bedre være gaaede ind herpaa, men den Omstændighed, at Kommunen faaer nogen Lettelse i